

- ΧΟ. ἄναξ Ἄπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει.
τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος λέγε. 565
- ΑΠ. καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· ἔστι γὰρ δόμων
ἰκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος
ἐμῶν, φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος·
καὶ ξυνδικήσων αὐτός· αἰτίαν δ' ἔχω
τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. σὺ δ' εἴσαγε 570
ὅπως [τ'] ἐπίστα τήνδε κύρωσον δίκην.
- ΑΘ. ὑμῶν ὁ μῦθος, εἰσάγω δὲ τὴν δίκην·
ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.
- ΧΟ. πολλαὶ μὲν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως. 575
ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθεῖς.
τὴν μητέρ' εἶπε πρῶτον εἰ κατέκτονας.
- ΟΡ. ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἀρνησις πέλει.
- ΧΟ. ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.
- ΟΡ. οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. 580
- ΧΟ. εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.

564. ὧν ἐκκληρώθης, δηλονότι μαντειῶν. παραφανέντος δ' Ἀπόλλωνος ταῦτά φησιν. 566. ὅτι οὐκ ἔστιν ἐναγῆς· ἐκάθηρα γὰρ αὐτόν. 569. σύνδικοι λέγονται οἷς ἴσον μέτεστιν ἐν τῇ δίκῃ τῆς αἰτίας. 572. τῶν Ἐρινύων. ὄρα τὸ δικαστήριον. 573. ὁ κατηγορῶν. 575. τοῦτο οὐ πρὸς τὰς τρεῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸν χορόν· ἰε' γὰρ ἦσαν. 576. ῥητορικῶς πυνθάρονται. εἰ μὲν ὁμολογοίη, ὑπεύθυνος ἔσται· εἰ δὲ ἀρνοῖτο, ἐλεγχθήσεται. καὶ Ἀχιλλεὺς πρὸς τοὺς πρέσβεις· τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρεΐδης; διὰ γυναῖκα (Hom. II. I. 338 seq.). 579. ἐμπέπτωκας (ἐν πέπτωκας Weil.) ἢ μεταφορὰ δὲ ἔστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὀρίζουσι τὴν ἤτταν.

566. δημων, corr. in δόμων, M. νόμῳ Erfurdtius. 567. ἀνὴρ M. ἐφέστιωσ M. 570. τοῦ φόνου Turnebus: τοῦδε φόνου M. 571. τ' addidit Hermannus. 575. εὐ^μ praescriptum in M. 579—599. sic notat M, ut 579. 583—586. 589. 590. 593. 594. 597. paragraphos habeant additas, εὐ^μ adscriptum sit 581. 587. 591. 595, ὄρ^ε. 582. 588. 592. 596. 599., omni notatione careat 580.